

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2009.gada 29.decembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja S.Gintere,
tiesneses Z.Kupce un V.Zommere,

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Dienas Mediji” pārstāvei zvērinātai advokātei Dzintrai Sniedzei un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts kancelejas pārstāvei *S.R.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Laikraksts Diena” (pēc reorganizācijas un nosaukuma maiņas sabiedrība ar ierobežotu atbildību „Dienas Mediji”) pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Valsts kancelejai sniegt informāciju par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, sakarā ar Valsts kancelejas apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 22.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „Laikraksts Diena” vērsās Valsts kancelejā ar 2006.gada 25.oktobra informācijas pieprasījumu, lūdzot sniegt pilnu informāciju par Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem 11.oktobrī piešķirtajām un izmaksātajām prēmijām, norādot katru darbinieku un viņam piešķirto summu, kā arī izsniegt Valsts kancelejas direktores rīkojuma Nr.253-p kopiju.

Valsts kancelejas direktora vietniece 2006.gada 26.oktobra atbildē Nr.18/d-2463-jur SIA „Laikraksts Diena” norādīja, ka informācijas pieprasījums jānoformē atbilstoši Informācijas atklātības likuma 11.panta ceturtajai daļai.

[1.2] SIA „Laikraksts Diena” 2006.gada 27.oktobra informācijas pieprasījumā atkārtoja 2006.gada 25.oktobra informācijas pieprasījumā izteikto lūgumu, norādīja, ka informācija nepieciešama publikācijas sagatavošanai.

Valsts kanceleja ar 2006.gada 6.novembra vēstuli Nr.18/D-2491-jur SIA „Laikraksts Diena” sniedza prēmiju kopsavilkumu pa amatu grupām un atteica norādīt konkrētus prēmēto darbinieku vārdus, uzvārdus, amatus un viņiem piešķirtās naudas summas.

[1.3] SIA „Laikraksts Diena” iesniedza Valsts kancelejai 2006.gada 10.novembra informācijas atkārtotu pieprasījumu, kurā norādīja, ka iepriekšējais informācijas pieprasījums ir izpildīts daļēji un nepilnīgi, un atsaucās uz Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 30.novembra spriedumu, kurā norādīts, ka amatpersonai izmaksātās prēmijas apjoms saistībā ar konkrēto amatpersonu nav ierobežotas pieejamības informācija.

Valsts kanceleja 2006.gada 23.novembra vēstulē Nr. 18/D-2641-jur atteicās sniegt SIA „Laikraksts Diena” pieprasīto informāciju, norādot, ka Valsts kancelejai kā sistēmas pārzinim nav tiesību sniegt informāciju par darbinieka vārdu, uzvārdu, ieņemamo amatu un viņam piešķirto naudas summu.

[2] 2006.gada 27.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „Laikraksts Diena” (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums par pienākuma uzlikšanu Valsts kancelejai (turpmāk arī – atbildētāja) sniegt informāciju par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, norādot viņu vārdu, uzvārdu, amatu un prēmiju lielumu.

Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] Pieteicēja uzskata, ka atbildētājas atteikums sniegt informāciju pieprasītajā apjomā ir pretrunā ar tiesību normām. Informācijas atklātības likums nosaka Valsts kancelejas pienākumu sniegt informāciju pieteicējai, paredzot, ka vispārpieejamo informāciju sniedz jebkuram, kas to vēlas saņemt, ievērojot personu vienlīdzību informācijas iegūšanā.

[2.2] Atbildētājas norādes, ka amatpersonai izmaksātās prēmijas apjoms saistībā ar konkrēto amatpersonu ir ierobežotas pieejamības informācija, ka amatpersona ir arī fiziska persona un tās datu aizsardzību paredz Fizisko personu datu aizsardzības likums, ir nepamatotas, jo Fizisko personu datu aizsardzības likuma 7.panta 5.punkta izpratnē personas datu apstrāde ir atļauta, ja ir normatīvais akts, kas to pieļauj.

Konkrētajā gadījumā šāds normatīvais akts ir likums „Par valsts noslēpumu”, kura 5.panta 5.punkts nosaka, ka aizliegts piešķirt valsts noslēpuma statusu un ierobežot pieejamību informācijai par ekonomisko stāvokli valstī, budžeta izpildi, iedzīvotāju dzīves līmeni, kā arī par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonām un darbiniekiem noteiktajām algas likmēm, privilēģijām, atvieglojumiem un garantijām.

[2.3] Atbildētājas norāde, ka Latvijā tiesu prakse nav tiesību avots, ir pretrunā ar Administratīvā procesa likuma 251.panta piektās daļas 4.punktu, saskaņā ar kuru tiesa, taisot spriedumu, var atsaukties uz publicētiem tiesas spriedumiem.

[2.4] Nepamatota ir Valsts kancelejas norāde uz Ministru kabineta 2005.gada 20.decembra noteikumiem Nr.995 „Noteikumi par tiešās pārvaldes iestāžu ierēdņu, darbinieku un amatpersonu un Centrālās vēlēšanu komisijas un Centrālās zemes komisijas darbinieku darba samaksas sistēmu un kvalifikācijas pakāpēm, kā arī ierēdņu pabalstiem un

kompensāciju” (turpmāk – MK noteikumi Nr.995) un secinājums, ka pieteicējas pieprasītā informācija ir publiski pieejama.

[3] Atbildētāja rakstveida paskaidrojumos Administratīvajai rajona tiesai norādīja, ka SIA „Laikraksts Diena” pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu sekojošu apsvērumu dēļ.

[3.1] Valsts kanceleja, 2006.gada 27.oktobrī saņemot atbilstoši Informācijas atklātības likuma 11.panta ceturtajai daļai noformētu pieteicējas pieprasījumu sniegt informāciju, 2006.gada 6.novembrī sniedza pieteicējai informāciju, kurā tika norādītas attiecīgās amatu grupas, amatpersonu skaits katrā grupā un izmaksātā (neto) prēmija katrai amatu grupai, kā arī izmaksātā (neto) prēmija vidēji uz vienu attiecīgās amatu grupas darbinieku. Valsts kanceleja norādīja, ja pieteicēju interesē katra konkrēta ierēdņa ienākumi, tad saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 17.pantu ierēdņu komercdarbības, ienākumu gūšanas, amatu savienošanas, darbu pildīšanas, kā arī ar tiem saistītos citus ierobežojumus un pienākumus nosaka likums „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”. Šā likuma 23.pants paredz pienākumu valsts amatpersonai sniegt attiecīgo deklarāciju, savukārt, 26.pants paredz, lai nodrošinātu personu datu aizsardzību, deklarācijās ir publiski pieejamā un publiski nepieejamā daļa. Publiskā pieejamība šī likuma izpratnē ir masu saziņas līdzekļu darbinieku, kā arī citu personu tiesības iepazīties ar jebkuras valsts amatpersonas deklarācijām, kā arī publicēt tajā ietvertās ziņas. Ja SIA „Laikraksts Diena” interesēja sīkāka informācija par Valsts kancelejā strādājošo valsts amatpersonu deklarāciju publiski pieejamajā daļā ietverto, pieteicējai bija jāgriežas Valsts ieņēmumu dienestā.

[3.2] Pieteicējas pieprasīto informāciju, kurā būtu norādīts katra darbinieka vārds, uzvārds, ieņemamais amats un viņam piešķirtā naudas summa, Valsts kancelejai nav tiesību sniegt, jo jebkura amatpersona ir arī fiziska persona, un tās datu aizsardzību nosaka Fizisko personu datu aizsardzības likums. Atbildētājai kā sistēmas pārzinim ir pienākums ievērot šā likuma 10.pantu un respektēt likumā paredzētās datu subjekta tiesības.

[3.3] Fizisko personu datu aizsardzības likums un likums „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” neparedz pieteicējas pieprasītās informācijas sniegšanu.

[3.4] Informācijas atklātības likumā un likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” ietvertās normas ir vērtējamas atbilstoši Administratīvā procesa likuma 17.pantam, it īpaši ievērojot, ka arī vairāki citi likumi, kuros ir ietvertas normas par personas datu publiskošanu, nosaka: 1) aizliegumu izpaust par nodokļu maksātāju bez viņa piekrišanas jebkādu informāciju (likuma „Par nodokļiem un nodevām” 22.pants); 2) kredītiestādes pienākumu garantēt klientu personas, kontu, noguldījumu un darījumu noslēpumu (Kredītiestāžu likuma 61.panta pirmā daļa); 3) pienākumu iestādēm un organizācijām, kas tiek finansētas no valsts budžeta vai pašvaldību budžetiem, sniegt Centrālajai statistikas

pārvaldei informāciju par darbinieku skaitu, to sastāvu un darba samaksu (Valsts statistikas likuma 12.pants). Šā likuma 18.pants nosaka, ka statistiskie dati ir uzskatāmi par konfidenciāliem, ja tie tieši vai netieši ļauj identificēt respondentu, citas fiziskās vai juridiskās personas (arī to struktūrvienības), par kurām sniegti individuālie statistiskie dati, tādējādi izpaužot individuālo informāciju.

[3.5] Latvijā tiesa katru gadījumu izskata atsevišķi, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, tādēļ nav juridiski korekti, atsaucoties uz Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 30.novembra spriedumu, pieprasīt konkrēto informāciju.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 22.septembra spriedumu apmierināts SIA „Laikraksts Diena” pieteikums un uzlikts par pienākumu Valsts kancelejai sniegt informāciju par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, norādot viņu vārdu, uzvārdu, amatu un prēmiju lielumu, piecpadsmit dienu laikā no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā. Tiesas spriedumā norādīti turpmāk minētie motīvi.

[4.1] Tiesa konstatēja šādus faktiskos apstākļus:

[4.1.1] pieteicēja 2006.gada 27.oktobrī iesniedza atbildētājam informācijas pieprasījumu par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, norādot viņu vārdu, uzvārdu, amatu un prēmiju lielumu;

[4.1.2] atbildētāja ar 2006.gada 6.novembra vēstuli Nr.I8/D-2491-jur, pamatojoties uz Informācijas atklātības likuma 11.panta ceturto daļu, sniedza informāciju par prēmiju kopsavilkumu pa amatu grupām. Atbildētāja atteica norādīt konkrētus prēmēto darbinieku vārdus, uzvārdus, amatus un viņiem piešķirtās naudas summas, pamatojoties uz likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 24. un 26.pantu, Fizisko personu datu aizsardzības likuma 6., 7., 10. un 19.pantu un likuma „Par valsts noslēpumu” 5.pantu;

[4.1.3] pieteicēja 2006.gada 10.novembrī atkārtoti pieprasīja atbildētājam sniegt informāciju par Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, kas saņēmuši prēmijas 2006.gada 11.oktobrī, norādot prēmiju saņēmušo darbinieku vārdus, uzvārdus, amatus un prēmijas lielumu, uzskatot, ka 2006.gada 27.oktobra informācijas pieprasījums ir izpildīts daļēji un nepilnīgi. Pieteicēja pieprasījumā atsaucās uz Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 30.novembra spriedumu, kurā norādīts, ka amatpersonai izmaksātās prēmijas apjoms saistībā ar konkrēto amatpersonu, nav ierobežotas pieejamības informācija;

[4.1.4] atbildētāja 2006.gada 23.novembra vēstulē Nr.18/D-2641-jur atkārtoti atteica sniegt prasītāja pieprasīto informāciju, atteikumu papildus pamatojot ar likuma „Par nodokļiem un nodevām” 22.pantu, Kredītiestāžu likuma 61.pantu, Valsts statistikas likuma 12. un 18.pantu, kā arī norādīja, ka Latvijā tiesu prakse nav tiesību avots.

[4.2] Tiesa norādīja, ka tiesības uz informāciju kā tiesību uz vārda brīvību sastāvdaļa neatņemami ir viens no demokrātiskas sabiedrības pamatiem. Tiesību uz informāciju īstenošanas rezultātā sabiedrība var pārliecināties, vai valsts pārvalde darbojas sabiedrības interesēs, kā to paredz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta trešā daļa, un sabiedrībai ir visas tiesības saņemt vispārēji pieejamo informāciju, kas saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 1. un 116.pantu nav noteikta kā ierobežotas pieejamības.

Informācijas saņemšana ir galvenais priekšnosacījums, lai persona varētu īstenot savas tiesības šo informāciju izplatīt un paust par to (vai, ņemot to vērā) savu viedokli.

No Satversmes 100.panta izrietošos, iepriekš minētos secinājumus apstiprina Informācijas atklātības likuma regulējums. Šā likuma mērķis, atbilstoši 2.panta pirmajai daļai, ir nodrošināt, lai sabiedrībai būtu pieejama informācija, kura ir iestādes rīcībā vai kuru iestādei atbilstoši tās kompetencei ir pienākums radīt.

[4.3] Lietā ir strīds par to, vai atbildētājam ir pienākums sniegt pieteicējam informāciju pieprasītajā apjomā, proti, vai Valsts kancelejam ir jāsniedz informācija par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, norādot viņu vārdu, uzvārdu, amatu un prēmiju lielumu.

[4.4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmās daļas noteikumiem administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes faktiskās rīcības tiesiskumu. Valsts kancelejas rīcība, nesniedzot pieteicējam informāciju pieprasītajā apjomā, ir atzīstama par faktisko rīcību un pār to veicama kontrole tiesā.

[4.5] Informācijas atklātības likuma 10.panta pirmā daļa noteic, ka iestāde informāciju sniedz pēc privātpersonas pieprasījuma, bet panta trešā daļa, ka vispārpieejamo informāciju sniedz jebkuram, kas to vēlas saņemt, ievērojot personu vienlīdzību informācijas iegūšana. Pieprasītājam nav īpaši jāpamato sava interese par vispārpieejamu informāciju, un to viņam nevar liegt tāpēc, ka šī informācija neattiecas uz pieprasītāju. Saskaņā ar panta ceturto daļu, ja informācijas kopums ietver arī ierobežotas pieejamības informāciju, iestāde izsniedz tikai to šādas informācijas daļu, kas ir vispārpieejama. Savukārt Informācijas atklātības likuma 4.pants nosaka, ka vispārpieejama informācija ir tāda informācija, kas nav klasificēta kā ierobežotas pieejamības informācija.

Ierobežotas pieejamības informācijas apjomu noteic minētā likuma 5.panta otrā daļa, proti, tā ir informācija: 1) kurai šāds statuss noteikts ar likumu; 2) kas paredzēta un noteikta iestādes iekšējai lietošanai; 3) kas ir komercnoslēpums (...); 4) par fiziskās personas privāto dzīvi; 5) kas attiecas uz atestācijas, eksāmenu, iesniegto projektu (izņemot projektus, kuru finansēšana paredzēta ar valsts sniegtu galvojumu), konkursu (izņemot konkursus, kas saistīti ar iepirkumiem valsts vai pašvaldību vajadzībām vai citādi saistīti ar rīcību ar valsts vai pašvaldību finanšu

līdzekļiem un mantu) un citu līdzīga rakstura novērtējumu procesu; 6) dienesta vajadzībām; 7) kas ir Ziemeļatlantijas līguma organizācijas vai Eiropas Savienības informācija, kura apzīmēta attiecīgi kā „NATO UNCLASSIFIED” vai „LIMITE”.

Tādējādi visa tā informācija, kas neietilpst Informācijas atklātības likuma 5.panta otras daļas tvērumā, ir uzskatāma par vispārpieejamu informāciju un ir izsniedzama privātpersonai, ja viņa tādu pieprasa.

[5.5] Pieteicēja lūdza sniegt pilnu informāciju par Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, kas saņēmuši prēmijas 2006.gada 11.oktobrī, norādot prēmiju saņēmušo darbinieku vārdus, uzvārdus, amatus un prēmijas lielumu. Atbildētāja pieprasījumu izpildīja daļēji, sniedza prēmiju kopsavilkumu pa amatu grupām, bet atteicās norādīt katra darbinieka vārdu, uzvārdu, amatu un saņemtās prēmijas lielumu, pamatojot atteikumu ar norādi, ka tā ir ierobežotas pieejamības informācija.

Līdz ar to tiesai jānoskaidro vai informācija, kas satur konkrēta darbinieka vārdu, uzvārdu, amatu un saņemtās prēmijas lielumu, ir ierobežotas pieejamības informācija.

[5.6] Informācijas atklātības likuma 8.pants noteic, ka informācija par fiziskās personas privāto dzīvi liek aizsargāta ar likumu.

Fizisko personu datu aizsardzības likuma 1.pants noteic, ka likuma mērķis ir aizsargāt fizisko personu pamattiesības un brīvības, it īpaši privātās dzīves neaizskaramību, attiecībā uz fiziskās personas datu apstrādi. Saskaņā ar minētā likuma 7.panta 5.punktu personas datu apstrāde ir atļauta tikai tad, ja likumā nav noteikts citādi un ja datu apstrāde nepieciešama, lai nodrošinātu sabiedrības interešu ievērošanu.

Tas nozīmē, ja ir kāds normatīvais akts, kas pieļauj personas datu apstrādi un publiskošanu, tad šādas darbības nevar tikt uzskatītas par prettiesiskām.

Tiesa uzskatīja, ka šāds normatīvais akts ir likums „Par Valsts noslēpumu”, kura 5.panta 5.punkts noteic, ka aizliegts piešķirt valsts noslēpuma statusu un ierobežot pieejamību informācijai par ekonomisko stāvokli valstī, budžeta izpildi, iedzīvotāju dzīves līmeni, kā arī par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonām un darbiniekiem noteiktajām algas likmēm, privilēģijām, atvieglojumiem un garantijām.

Arī no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 26.panta normas, kas noteic, ka publiski pieejamā deklarācijas daļa ir visa deklarācijā ietvertā informācija, izņemot informāciju, kas norādīta šā panta ceturtajā daļā. Publiska pieejamība šā likuma izpratnē ir masu saziņas līdzekļu darbinieku, kā arī citu personu tiesības iepazīties ar jebkuras valsts amatpersonas deklarācijām, kā arī publicēt tajās ietvertās ziņas. Publiski nepieejamā deklarācijas daļa ir deklarācijā norādītā valsts amatpersonas, tās radnieku un citu deklarācijā minēto personu dzīvesvieta un personas kods, kā arī darījumu partneri, tai skaitā parādnieki un kreditori. Pārējos valsts amatpersonu deklarācijās norādītos publiskojamos

datu ne vēlāk kā triju mēnešu laikā pēc to iesniegšanas Valsts ieņēmumu dienests publicē elektroniskā veidā.

No minētā tiesiskā regulējuma tiesa secināja, ka informācija par amatpersonas gūtajiem ienākumiem, konkrētajā gadījumā par prēmijas apmēru, ir vispārpieejama informācija.

[5.7] Tiesa uzskatīja, ka atbildētāja, atsaucoties uz likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 26.panta normu, ir atzinusi, ka pieprasītā informācija ir vispārpieejama, jo pieteicējas pieprasītā informācija nekādā veidā neskar šā likuma 26.panta ceturtajā daļā norādīto publiski nepieejamo informāciju par valsts amatpersonas, tās radnieku un citu deklarācija minēto personu dzīvesvietu un personas kodu, kā arī par darījumu partneriem, tai skaitā parādniekiem un kreditoriem.

Tādējādi tiesa uzskatīja, ka amatpersonai izmaksātās prēmijas apjoms nav ierobežotas pieejamības informācija Informācijas atklātības likuma 5.panta pirmās daļas izpratnē. Līdz ar to atbildētāja nepamatoti atteica pieteicējai sniegt pilnu informāciju par katram darbiniekiem izmaksātās prēmijas apmēru, norādot darbinieka vārdu, uzvārdu, ieņemamo amatu un prēmijas lielumu.

[5.8] Tiesa atzina par nepamatotu Valsts kancelejas argumentu, ka pieteicēja saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 26.panta normu pieprasīto informāciju var saņemt Valsts ieņēmumu dienestā, jo minētā tiesību norma neregulē informācijas izsniegšanas kārtību iestādē, bet gan nosaka valsts amatpersonas deklarācijas iesniegšanas un publicēšanas kārtību.

[5.9] Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa atzina, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms. Līdz ar to atbildētājai nepieciešams uzlikt pienākumu sniegt informāciju par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, norādot viņu vārdu, uzvārdu, amatu un prēmiju lielumu Informācijas atklātības likuma 14.panta pirmās daļas 2.punktā noteiktajā termiņā, termiņa skaitījumu uzsākot ar šī sprieduma spēkā stāšanās dienu.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 22.septembra spriedumu Valsts kanceleja iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot minēto tiesas spriedumu atcelt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 289., 290., 291., 292., 293., 294.pantu, un izskatīt lietu pēc būtības pilnā apjomā mutvārdu procesā; atzīt SIA „Laikraksts Diena” pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu; uzlikt par pienākumu pieteicējai atmaksāt atbildētājai valsts nodevu 5 latu apmērā.

Apelācijas sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Atbildētājas 2006.gada 23.novembra vēstules Nr.18/D-2641-jur arguments, ka Latvijā tiesu prakse nav tiesību avots, ir skatāms minētās vēstules kontekstā, un no tās izriet, ka atsauce uz Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 30.novembra spriedumu nav pamats Valsts kancelejai sniegt pieteicējai pieprasīto informāciju.

Minētajā vēstulē nav skartas tiesai Administratīvā procesa likuma 251.panta piektās daļas 4.punktā noteiktās tiesības – taisot spriedumu, atsaukties uz publicētiem tiesas spriedumiem. Tiesai vienlaikus jāņem vērā apstākļi konkrētā lietā, savukārt nolēmums jāpamato ar tiesību normās paredzēto regulējumu.

Administratīvā rajona tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, 2005.gada 30.novembra spriedumā lietā Nr.A42232205 vērtēja tikai tā pamatojuma tiesiskumu. Tādēļ atbildētāja vērš tiesas uzmanību, ka, atsaucoties uz minēto Administratīvās rajona tiesas spriedumu, ir jāņem vērā, ka lietā Nr.A42232205 (atbildētājs - Rīgas domes) un lietā Nr.42404707 (atbildētājs - Valsts kanceleja) informācijas sniegšanas atteikuma argumentācija ir atšķirīga un tiesiskie apstākļi ir mainījušies. Sabiedrībai nebija iespējas iepazīties ar Rīgas domes amatpersonu ienākumiem, jo tie nebija publiski pieejami valsts amatpersonu deklarāciju veidā, turpretī Valsts kancelejas ierēdņu un darbinieku ienākumi ir norādīti valsts amatpersonu deklarācijās, kas ir publiski pieejamas, kā arī 2006.gada 30.jūnijā ir zaudējuši spēku Ministru kabineta 1999.gada 3.augusta noteikumi Nr.275 „Kārtība, kādā valsts pārvaldes iestāžu un pašvaldību iestāžu rīcībā esošā informācija nododama atklātībai”, uz kuriem savā argumentācijā atsaucās Rīgas domes pārstāvis.

[6.2] Atbildētāja uzskata, ka no likuma „Par valsts noslēpumu” 5.panta 5.punkta normas neizriet, ka informācija par konkrētai fiziskai personai, kas ieņem valsts amatu, izmaksāto atalgojuma, prēmijas, pabalsta, piemaksas vai kompensācijās apmēru, ir vispārpieejama informācija. Minētā likuma norma attiecībā uz valsts amatpersonām ir precīzi izpildīta, nosakot valsts amatpersonu algu likmes, privilēģijas, atvieglojumus un garantijas normatīvajos aktos, tostarp, valsts civildienesta likumā un MK noteikumos Nr.995. Likumā „Par valsts noslēpumu” minētā norma neregulē publiski pieejamās informācijas apjomu, bet gan nosaka vispārīgu principu, ka amatpersonu atalgojums ir nosakāms, pamatojoties uz atklātiem kritērijiem un atklāti noteikto likmju ietvaros. Tas pats ir attiecināms arī uz privilēģijām, atvieglojumiem un garantijām.

Valsts kanceleja uzskata, ka likuma „Par valsts noslēpumu” 5.panta 5.punktā paredzētā informācija ir publiski pieejama un tai nav piešķirts valsts noslēpuma vai ierobežotas pieejamības statuss. Šī likuma norma uzliek par pienākumu darīt zināmu sabiedrībai amatpersonu atalgojumu un prēmiju apmēru, bet neuzliek par pienākumu darīt zināmu, kura fiziskā persona ieņem amatu un ir minētā atalgojuma saņēmēja. Attiecībā pret personas kā amatpersonas pienākumu darīt zināmus savus ienākumus sabiedrībai ir spēkā likums „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”, kas skaidri nosaka personas, kura ieņem amatu, pienākumus ar valsts amatpersonas ikgadējās deklarācijas publicējamās daļas starpniecību publiskot savus ienākumus.

Atbildētāja uzsver, ka minētā deklarācijas forma neprasa fiziskai personai, kas ieņem valsts amatu, publiskot ikmēneša ienākumu detalizētu

sadalījumu, bet gan visu ienākumu gadā bruto atspoguļojumu. Tādējādi tiek aizsargātas arī valsts amatpersonas kā fiziskas personas cilvēktiesības, novēršot iespēju iegūt informāciju par konkrētās personas ienākumiem konkrētā datumā, kas var radīt draudus šīs personas drošībai.

Informācija par amatiem un prēmiju apmēriem (nenorādot personas vārdu, uzvārdu, kas ieņem amatu) pieteicējai tika nosūtīta.

[6.3] Atbildētāja iebilst tiesas veiktajai likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 26.panta ceturtais daļas interpretācijai, jo uzskata, ka tiesa nav vērtējusi šīs normas saturu kontekstā ar minētā likuma 24.panta pirmo daļu, kas nosaka valsts amatpersonas deklarācijā iekļaujamās informācijas apjomu. Likuma 26.panta ceturtajā daļā noteiktais informācijas apjoms, kas ir iekļaujams publiski nepieejamās deklarācijas daļā, ir attiecināms tikai uz 24.panta pirmajā daļā minētās informācijas apjomu - valsts amatpersonas deklarācijā norādāmo informāciju, tātad tikai deklarāciju sniegšanas gadījumā, nevis uz informācijas sniegšanu citos gadījumos. Pretējā gadījumā valsts iestādēm būtu jānodarbojas tikai un vienīgi ar informācijas sagatavošanu dažādos griezumos un apjomos par jebkādu laikposmu. Tas radītu nepamatotus tēriņus no valsts budžeta.

[6.4] Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 24.panta pirmās daļas 8.punktu par valsts amatpersonas ienākumiem deklarācijā norāda informāciju par pārskata periodā gūtajiem visu veidu ienākumiem. Arī no Ministru kabineta 2002.gada 22.oktobra noteikumu Nr.478 „Kārtība, kādā aizpildāmas, iesniedzamas, reģistrējamas un glabājamas valsts amatpersonu deklarācijas un aizpildāmi un iesniedzami valsts amatpersonu saraksti” 3.7.apakšpunkta izriet, ka, norādot informāciju par pārskata periodā gūtajiem visu veidu ienākumiem, sniedz informāciju par to gūšanas vietu (avotu), norādot juridisko personu identifikācijas datus un fizisko personu vārdu un uzvārdu un summu. Turklāt ienākumiem, kuri saskaņā ar normatīvajiem aktiem tiek aplikti ar nodokļiem, norāda aprēķinātās summas pirms nodokļu samaksas.

Līdz ar to atbildētāja uzskata, ka likumdevējs neuzliek par pienākumu minētajā sadaļā atšifrēt ienākuma saņemšanas datumus un konkrētajā datumā saņemtā ienākuma konkrētu apmēru, pilnīgi pietiekoši ir ar norādi par pārskata periodā gūto ienākumu kopsummu, atšifrējot ienākuma avotus (institūciju vai fizisko personu, no kuras pārskata periodā ir saņemti attiecīgi ienākumi). No minētā ir secināms, ka valsts amatpersonai par savu privāto dzīvi un ienākumiem ir pienākums sniegt tikai tādu informāciju un tādā apjomā, kā to nosaka likums un tam pakārtotie normatīvie akti.

[6.5] Valsts kanceleja nepiekrīt, ka tiesa atzina par nepamatotu tās argumentu, ka pieteicēja saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 26.panta normu pieprasīto informāciju var saņemt Valsts ieņēmumu dienestā.

Atbildētāja norāda, ka valsts amatpersonas deklarācijas iesniegšanas kārtību nosaka likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts

amatpersonu darbībā” 23.pants, nevis 26.pants. Likuma 26.pants nosaka deklarāciju publisko pieejamību, šā panta trešā daļa nosaka, ka publiskā pieejamība šā likuma izpratnē ir plašsaziņas līdzekļu darbinieku, kā arī citu personu tiesības iepazīties ar jebkuras valsts amatpersonas deklarācijām, kā arī publicēt tajās ietvertās ziņas. Savukārt šā panta sestā daļa paredz, ka valsts amatpersonu deklarācijās norādītos publiskojamos datus ne vēlāk kā triju mēnešu laikā pēc to iesniegšanas Valsts ieņēmumu dienests publicē elektroniskā formā (Valsts ieņēmumu dienesta mājas lapā internetā).

Lai izpildītu minēto normu, ir izveidota kompleksa valsts amatpersonu deklarāciju publiskošanas sistēma, kuras izveidošanai un uzturēšanai ieguldīti nozīmīgi cilvēkresursi un finansiālie līdzekļi.

[6.6] Atbildētāja atzīst tiesas norādīto, ka tiesības uz informāciju kā tiesību sastāvdaļa uz vārda brīvību neatņemami ir viens no demokrātiskas sabiedrības pamatiem. Vienlaikus norāda, ka vienas puses tiesības uz informācijas iegūšanu ir vērtējamas samērīgi ar otras puses tiesībām uz personas drošību, privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību. Valsts amatpersonas ir fiziskas personas (Latvijas iedzīvotāji) un uz tām ir attiecināms Satversmes 96.pants, kas nosaka, ka ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību, arī personas drošību. Turklāt tiesa savā spriedumā nenoliedz faktu, ka personas darba atalgojuma (prēmēšanas) jautājums ir privātās dzīves elements.

Apstāklis, ka informācija par personas (tai skaitā amatpersonas) darba atalgojumu (tai skaitā prēmēšanu) nav vispārpieejama informācija, izriet ne tikai no Informācijas atklātības likumā 8.panta (informācija par fiziskās personas privāto dzīvi tiek aizsargāta ar likumu), bet arī no minētā likuma 5.panta otrās daļas 1.punkta (ierobežotas pieejamības statuss tiek noteikts ar likumu), kuru jāskata kontekstā ar vairākiem citiem likumiem, kuri satur ierobežojumus ar personas ienākumiem saistītās informācijas aprītei (piemēram, likuma „Par nodokļiem un nodevām” 22.pants, Kredītiestāžu likuma 61.pants, Valsts statistikas likuma 12. un 18.pants). Arī Satversmes 116.pantā minētas personas tiesības uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību un tās var ierobežot likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību.

Sabiedrības (nodokļu maksātāju) interešu ievērošanas un valsts pārvaldes caurskatāmības nodrošināšanai, izņemot Satversmes 116.pantā atrunāto izņēmumu, likumdevējs ir pieņēmis likumu „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”.

Informācijas publiskošana par valsts amatpersonas ienākumiem, ja tās satura apjoms pārsniedz valsts amatpersonas deklarācijas publicējamajā daļā norādītās ziņas, ir vērtējama kā iejaukšanās personas privātajā dzīvē (Satversmes 96.panta noteiktās tiesības pārkāpums).

[6.7] Atbildētāja, analizējot citu Eiropas valstu praksi amatpersonu atalgojuma publiskošanā, secinājusi turpmāk norādīto.

Pamatā citu Eiropas valstu praksē dati par atalgojumu tiek publiskoti tikai augstākajām valsts amatpersonām. Piemēram, Francijā saskaņā ar likumu par prezidenta vēlēšanām tikai valsts prezidenta vēlēšanu kandidāti un valsts prezidents pirms aiziešanas no amata iesniedz mantiskā stāvokļa deklarācijas un tās publicē Francijas Republikas oficiālajā laikrakstā. Savukārt Ministru kabineta locekļi un citas augstas amatpersonas saskaņā ar likumu par politiskās dzīves caurspīdīgumu mantiskā stāvokļa deklarācijas iesniedz speciāli komisijai. Šīs deklarācijas un papildu informācija par mantisko stāvokli ir konfidenciāla. Informācija var tikt sniegta tikai pēc deklarējošās amatpersonas, tās pārstāvju vai tiesībsargājošo iestāžu pieprasījuma, bet par informācijas nepamatotu izpaušanu paredzēts kriminālsods par privātās dzīves aizskārums (*Loi n 62-1292 du 6 novembre 1962 relative a Velection du President de la Republique au suffrage universel; Loi 88-227 du 11 mars 1988 – Loi relative a la transparence financiere d ala vie politique*).

Savukārt Lietuvā saskaņā ar likumu par rezidentu ienākumu deklarēšanu attiecībā uz deklarāciju publiskošanu likumā ir iekļauts vispārējs princips, ka deklarācija ir publiskojama tikai ar personas piekrišanu. Tādējādi secināms, ka citās valstīs pat valsts amatpersonas deklarācijas, kuru forma, saturs un iesniegšanas termiņi ir noteikti likumā, bez tās fiziskās personas piekrišanas, kura ieņem amatu, nav publiskojama, nerunājot par papildu informācijas sagatavošanu un sniegšanu masu mēdijiem attiecībā uz fiziskās personas ienākumiem konkrētā laikposmā (*Lietuvas Respublikos gyventoju tuurto deklaravimo istatymas*).

[7] Tiesas sēde apgabaltiesā atbildētājas pārstāve apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā minētajiem pamatiem. Pieteicējas pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Valsts kancelejas apelācijas sūdzība ir nepamatota, bet SIA „Laikraksts Diena” pieteikums – apmierināms.

[9] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Apgabaltiesa, pārbaudījusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, pareizi piemērojusi un iztulkojusi tiesību

normas, un tiesas sniegtā argumentācija ir izvērsta un pareiza, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, kas minēta šā apgabaltiesas sprieduma [5.1]-[5.9] punktos, un Administratīvā procesa likuma 251.panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

[10] Par Valsts kancelejas apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem apgabaltiesa papildus norāda turpmāk minēto.

[10.1] Pietecēja lūdza sniegt pilnu informāciju par Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, kas saņēmuši prēmijas 2006.gada 11.oktobrī, norādot prēmiju saņēmušo darbinieku vārdus, uzvārdus, amatus un prēmijas lielumu. Apgabaltiesa, pievienojoties pirmās instances tiesas argumentācijai, atzina, ka konkrētajā gadījumā informācija par amatpersonu gūtajiem ienākumiem (prēmijas apmēru) ir vispārpieejama informācija.

Līdz ar to nepamatots ir atbildētājas arguments, ka informācija par valsts amatpersonas darba atalgojumu (tai skaitā prēmēšanu) nav vispārpieejama informācija. Apgabaltiesas ieskatā atbildētāja nepamatoti atsauca uz Informācijas atklātības likumā 8.panta normu, kas noteic, ka informācija par fiziskās personas privāto dzīvi tiek aizsargāta ar likumu. Informācija par valsts pārvaldes darbinieku un amatpersonu amatiem un viņu saņemtajiem ienākumiem, tostarp, prēmijām, pildot savus pienākumus, nav uzskatāma par informāciju par fiziskās personas privāto dzīvi, kuru aizsargā likums. Kā to pamatoti norādīja Administratīvā rajona tiesa, likuma „Par Valsts noslēpumu” 5.panta 5.punkta norma aizliedz piešķirt valsts noslēpuma statusu un ierobežot pieejamību informācijai par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonām un darbiniekiem noteiktajām algas likmēm, privilēģijām, atvieglojumiem un garantijām.

Līdz ar to ikvienai personai, stājoties valsts vai pašvaldības iestādes amatpersonas vai darbinieka amatā, ir jāapzinās, ka informāciju par viņas gūtajiem ienākumiem, pildot amatu, ir brīvi pieejama sabiedrībai.

[10.2] Saskaņā ar Satversmes 100.pantu ikvienam ir tiesības brīvi iegūt informāciju.

Satversmes tiesa 1999.gada 6.jūlija sprieduma lietā Nr.04-02(99) „Par Ministru kabineta 1997.gada 21.janvāra noteikumu Nr.46 „Noteikumi par vadības līgumiem” atbilstību 1998.gada 20.novembra likumam „Informācijas atklātības likums”” ir norādījusi, ka tiesības saņemt informāciju ir cilvēktiesību un pamatbrīvību neatņemama sastāvdaļa. Savukārt demokrātiskas valsts funkcionēšanas neatņemama pazīme ir tās pārskatāmība. Pārvaldes iestādēm savā ikdienas darbā jāievēro un jāpiemēro cilvēktiesību normas, kas noteiktas Satversmē un citos likumos. Ikvienam cilvēkam saskaņā ar Satversmi ir tiesības būt informētam par valsts pārvaldes sistēmas institūciju darbību, lai pārlicinātos, ka tās efektīvi, godīgi un taisnīgi saskaņā ar likumiem pilda sabiedrības uzticētās funkcijas. Informācijas pieejamības tiesības var tikt ierobežotas tikai ar

likumu un tikai īpaši paredzētos gadījumos. Personas tiesības iegūt informāciju ir neierobežotas, ciktāl likums nenosaka pretējo. Tādējādi ikviens ierobežojums iegūt informāciju iztulkojams iespējami šauri.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts) savā praksē ir atzinis, ka tiesības uz informāciju kā tiesību uz vārda brīvību sastāvdaļa neatņemami ir viens no demokrātiskas sabiedrības pamatiem. Proti, caur tiesību uz informāciju īstenošanu ir panākams, lai valsts pārvalde būtu atklāta, pieejama un tās darbība – pārskatāma. Tiesību uz informāciju īstenošanas rezultātā sabiedrība var pārliecināties, vai valsts pārvalde darbojas sabiedrības interesēs, kā to paredz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta trešā daļa, un sabiedrībai ir visas tiesības saņemt vispārēji pieejamo (t.i., tādu, kas saskaņā ar Satversmes 1. un 116.pantu nav noteikta kā ierobežotas pieejamības) informāciju. Turklāt informācijas saņemšana ir galvenais priekšnosacījums, lai persona varētu īstenot savas tiesības šo informāciju izplatīt un paust par to (vai, ņemot to vērā) savu viedokli.

No Satversmes 100.panta izrietošos secinājumus pilnā mērā apstiprina Informācijas atklātības likuma tiesiskais regulējums. Šā likuma mērķis atbilstoši 2.panta pirmajai daļai ir nodrošināt, lai sabiedrībai būtu pieejama informācija, kura ir iestādes rīcībā vai kuru iestādei atbilstoši tās kompetencei ir pienākums radīt. Šīs normas saturs pilnīgāk atklājas, ņemot vērā turpmāk likumā teikto. Proti, 2.panta trešā daļa paredz, ka informācija ir pieejama sabiedrībai visos gadījumos, kad likumā nav noteikts citādi. Ja informācijas pieprasījums par vispārpieejamas informācijas sniegšanu saņemts no personas, tad atbilstoši minētā likuma 10.panta trešajā daļai šādu informāciju sniedz jebkuram, kas to vēlas saņemt, ievērojot personu vienlīdzību informācijas iegūšanā. Pieprasītājam nav īpaši jāpamato sava interese par vispārpieejamu informāciju, un to viņam nevar liegt tāpēc, ka šī informācija neattiecas uz pieprasītāju.

Senāta ieskatā iepriekš minēto apsvērumu dēļ tiesību uz informāciju nozīmi demokrātiskā sabiedrībā nav iespējams pārvērtēt, jo tās ir būtiskas šīs sabiedrības vērtību nodrošināšanai (*Senāta 2007.gada 8.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-194/2007 14.punkts*).

[10.3] Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa uzskata par nepamatotu Valsts kancelejas atsaukšanos arī uz citu likumu (likuma „Par nodokļiem un nodevām” 22.pants, Kredītiestāžu likuma 61.pants, Valsts statistikas likuma 12. un 18.pants) normām, kuri satur ierobežojumus ar personas ienākumiem saistītās informācijas aprītei. Izskatāmajā gadījumā pieteicēja no atbildētājas nepieprasīja informāciju, kuras sniegšanai ir noteikti šajos likumos minētie ierobežojumi.

[10.4] Valsts kanceleja apelācijas sūdzībā pareizi norādīja, ka valsts amatpersonas veido īpašu valsts iedzīvotāju daļu, kura gūst ienākumus no valsts budžeta, kuru, savukārt, pamatā veido nodokļu maksātāju līdzekļi.

Taču nepamatota ir atbildētājas atsaukšanās uz likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” normām, kas, cita starpā,

noteic valsts amatpersonas pienākumu iesniegt deklarāciju un to, kādas deklarācijā ietvertās ziņas par amatpersonu ir publiskojamas. Pirmkārt, apstākļi, ka valsts amatpersonai ik gadu jādeklarē ienākumi un Valsts ieņēmumu dienestā jāiesniedz deklarācija, neizslēdz iespēju sabiedrībai iegūt informāciju par valsts amatpersonas ienākumiem konkrētā laika periodā vai par personas saņemtajām prēmijām vai citiem labumiem, pildot valsts vai pašvaldības amatpersonas pienākumus. Šādu informāciju Informācijas atklātības likumā noteiktā kārtībā privātpersona var iegūt vērsoties institūcijā, kas izmaksājusi amatpersonai konkrētos ienākumus vai sniegusi citus labumus. Otrkārt, konkrētajā gadījumā pieteicēja nepieprasīja Valsts kancelejai sniegt informāciju, kas tiek iekļauta amatpersonas deklarācijas publiski nepieejamā daļā.

[10.5] Apgabaltiesas ieskatā Latvijas Republikā pastāv pietiekami detalizēts normatīvais regulējums, kas noteic sabiedrības tiesības iegūt objektīvu un savlaicīgu informāciju, cita starpā, par valsts un pašvaldību amatpersonu gūtajiem ienākumiem. Normatīvie akti noteic arī valsts institūciju pienākumu sniegt šādu informāciju, kas ir to rīcībā.

Konkrētajā lietā nepastāv strīds, ka informācija par Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja darbiniekiem, kas saņēma prēmijas 2006.gada 11.oktobrī, bija atbildētājas rīcībā. Līdz ar to atteikšanās sniegt šādu informāciju ir prettiesiska.

[11] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmajai daļai, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Tā kā apgabaltiesa atzina SIA „Dienas mediji” pieteikumu par pamatotu un apmierināmu, no atbildētāja, kas saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 34.panta pirmo daļu ir Latvijas Republika, par labu pieteicējam piedzenama valsts nodeva 10 latu apmērā, kas 2006.gada 22.decembrī samaksāta par pieteikuma iesniegšanu tiesā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

atzīt par pamatotu un apmierināmu sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Dienas Mediji” pieteikumu.

Uzlikt pienākumu Valsts kancelejai piecpadsmit dienu laikā no tiesas sprieduma spēkā stāšanās dienas sniegt sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „Dienas Mediji” informāciju par 2006.gada 11.oktobrī no valsts budžeta izmaksātajām prēmijām Valsts kancelejas un Ministru prezidenta biroja

darbiniekiem, norādot prēmiju saņēmušo darbinieku vārdus, uzvārdus, amatus un prēmijas lielumu.

Uzlikt pienākumu Latvijas Republikai atlīdzināt sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „Dienas Mediji” samaksāto valsts nodevu 10 (desmit) latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja

S.Gintere

Tiesneses

Z.Kupce

V.Zommere